

hunsfos posten

JULEN 1952

ÅRSOVERSIKT

Det år som nu går ut begynte meget dårlig, idet flere europeiske land gjeninnførte lisensiering for import av papir, og nedsatte sitt forbruk til en fjerdepart av det opprinnelige. Dette førte til at hele Skandinavien papirindustri etter hvert blev ferdig med inneliggende ordrer, og som dere alle vet måtte vi gå til innskrenking på fabrikken ved å stoppe Maskin V fra midten av mai. Samtidig med denne lisensierings innførsel opphørte høikonjunkturen, og prisene falt tildels katastrofalt. Vi har i skisporten et uttrykk som heter slalomrenn, og det betyr at man kjører utfor en bakke i mange krumninger og gjør veien ned til sletten mange ganger lengere enn den rette linje, men den prissenkning som har foregått innenfor papirindustrien har vært det man kaller et utforrenn, men det ser ut til i dag at vi er kommet ned på sletta.

Det er nu om å gjøre at man innstiller seg på at alle priser skal nedover, og som alle vet arbeider også den norske regjering med samme problem, nemlig i første rekke å stabilisere prisene, og i annen rekke å få disse nedover for at vår krone igjen kan

få en skikkelig kjøpekraft. Det er en kjent sak at det ikke nytter å tjene mange kroner når kronene forandrer karakter og går over fra å være en riktig god sølvkrone til en liten kronette med et stort hull i.

Gjennom den tid papirindustrien har bestått har man hatt opp- og nedgang, — og målet må være at man i oppgangstider alltid forbereder seg på hvad som vil hende i en nedgangstid. Vi kan vel si at vi her på Hunsfos har gjort det som vi har fått tillatelse til av myndighetene, og vi får håpe at vi kan ri over den storm som i dag raser over hele verden innenfor vår industri, og at vi skal komme helskinnet ut av denne. Betingelsen for dette er imidlertid at alle, både stor og liten, forstår situasjonen, og hvis han har sin arbeidsplass kjær, at han da gjør hvad det står i hans makt for å hjelpe til å overvinne krisen. Hvis noen tror at hans arbeid er likegyldig i denne sak, da må jeg si at den person får tro om igjen, thi lykken for oss alle består i at alle hjul, små og store, går i takt, og selv om et arbeid kan synes aldri så uvesentlig, så er det dog et ledd i det store maskineri som skal gi oss alle den levestandard vi ønsker å ha.

Sett på bakgrunn av hvad som foran er skrevet vil imidlertid dette år ikke bli noget dårlig år, idet de første 5½ måned fremdeles var meget gode, og dannet grunnlaget for hele årets billede. Hvad som imidlertid vil skje

neste år er ennu på det uvisse, idet verden ennu ikke er falt til ro, og så lenge Korea-krigen varer og landene bak jernteppet sår uenighetens frø i den øvrige verden, kan man vanskelig bedømme hvad som vil komme.

Personlig har jeg imidlertid den tro at selv om vi av og til må innskrenke produksjonen en del og leve ytterst forsiktig, så skal vi komme igjennem det vanskelige år som ligger foran oss, og til dette arbeid er det at jeg nu til nyttårsskiftet ber om at alle, både små og store, vil hjelpe til, således at vi kommer lykkelig igjennem en vanskelig periode i vår industris historie.

Dette julenummer som Hunsfosposten utgir skal også inneholde noen lyspunkter, og disse punkter har vi hver jul, hvis vi bare vil se dem. Julens evangelium bringer håp til verden, og selv i den mørke tid vi i dag har, så skal vi ikke forglemme det håp dette juleevangelium gir, og forsøke å se de lyspunkter som er forbundet med dette.

Jeg har personlig meget å takke alle sammen for som har arbeidet sammen med mig i dette år, og jeg benytter derfor her anledningen til å takke alle sammen for det de har utført hver på sin plass, og jeg håper at året som kommer skal bli en fortsettelse på dette gode samarbeid.

Så benytter jeg anledningen til å ønske alle en riktig god Jul og et riktig godt Nyttår.

Hunsfos, 12/12 1952.

JOHS. B. KNOBEL

DE SKILTE FORENES

Av sokneprest Halvor Norgaard

Møtes og forenes hører julen til. Adskilte slektninger søker sammen. Den rike finner den fattige under kjærlighetens og gavmildhetens ledestjerne. Avstander tilbakelegges. De skilte forenes.

Men alt dette er bare et svakt gjenskinn av den julens forening som evangeliet forteller om. Her skjer det helt enestående at Gud og menneske forenes i gudmennesket Jesus Kristus. De som var blitt skilt ved en uoverstigelig kløft. De som hadde fjernet seg fra hverandre ved et brudd, som ihvertfall ikke noe menneske var i stand til å reparere. Nå skjedde det. Og det skjedde på den måte at Gud kom.

Gud kom. Ikke på et besøk av begrenset varighet. Han forenet seg med menneskene for alltid. Ordet ble kjød, forteller evangeliet. D. v. s. Gud ble menneske egentlig og realt i Menneskesønnen. Dette er en forening som aldri mer kan oppløses. Ved enden av all tid kommer Jesus igjen, men legg merke til hva Skriften sier: Det er som *Menneskesønnen* han kommer også da. De merker han fikk under sitt jordeliv skal han bære når han kommer i herlighet med sine engler. Det er i Sønnen Gud ønsker å se og treffe hele menneskeheten og hver enkelt av oss.

Men da skjønner vi at det ikke mer er håpløst å være menneske. I Kristus Jesus vil Gud aldri mer forlate oss. Som Paulus sier det: Jeg er viss på at hverken død eller liv, hverken engler eller krefter, hverken det som nå er eller det som komme skal eller noen makt, hverken høyde eller dybde eller noen annen skap-

ning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre, Rom. 8, 38—39.

Der ble utrettet noe av evig gyldighet og virkning i Jesu kjøds dager. Gud var i Kristus og forlikte oss med seg selv, så han ikke tilregner oss våre synder. Her er grunnlaget for det nye liv som kunne begynne på jord. Det gamle forbi, alt blitt nytt.

La oss så møte Gud og hverandre denne julehøytid i Kristus. Da er vi kommet på rett plass både i tid og evighet.

Han ble fattig

Det ovenfor siterte ord er hentet fra Paulus annet brev til korintierne, kap. 8, 9. v. Der står: For I kjenner vår Herre Jesu nåde, at han for eders skyld ble fattig da han var rik, forat I ved hans fattigdom skulle bli rike.

Da Gud skapte mennesket var det rikt utstyrt både psykisk og fysisk. Det er en uvurderlig rikdom å kunne ha alle våre sanser i behold og dertil være fysisk sterk. Jeg kommer her til å tenke på en opplevelse jeg hadde for en del år siden på en av fjordbåtene i Oslofjorden. Det var en ung mann fra mitt hjemsted som jeg kom i samtale med om Gud. Han mente at Gud var ingen kjærlig Gud, for han var både arbeidsløs og pengeløs. — Plutselig er det en eldre mann som griper denne unge manns

arm og sier: Hvor mye vil du ha for denne armen? Den unge mannen stusset, men så sa han at den var ikke til salgs, han ville ikke selge den for noen pris. Så la den eldre mannen til, — og så sier du at du er fattig!

Hvor mye har vi ikke å takke Gud for hva vår helse angår. Vi setter nok for liten verdi i det. Vi tar det som en selvfølge at vi hver dag får stå opp friske og raske til vårt arbeid; men alt er ved Ham, som gir oss nåde til det. Men ved fallet kom der et dekke over alt dette herlige som Gud gjorde og førte menneskene ut i den dypeste fattigdom, uten håp og uten Gud i denne verden. På jorden ble der møye og slit, sorg, sykdom, død. Renheten for Gud var tapt. I sannhet den dypeste fattigdom som et menneske kan oppleve, for *verdien* består ikke i kroner og ører, men at *sjelen* finner *veien tilbake til Gud*. Det var grunnen til at Menneskesønnen kom herved til oss i fattigdom og ringhet.

Det står hos evangelisten Lukas: Og hun fødte sin sønn, den førstefødte, og svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var plass for ham i herberget. Slik kom Guds sønn til vår jord, han hadde ikke det han kunne helde sitt hode til. Han forlot sin egen guddommelige herlighet, tok en tjeners skikkelse, for ved seg selv å gi sitt liv til løsepenger for de mange.

Hans nådes rikdom er syndernes forlatelse som fåes ved troen på hans navn.

I. Fjellstad.

JUL

«Og nu er jeg steget ned for å utfri, og for å føre opp.» 2. Mosebok 3, 8.

Steget ned. — Hvem var det som steg ned?

Jo, det var den hellige og rettferdige Gud, som steg ned i sin enbårne sønn. Om ham står det i Hebr. 1. 3. «Han som er Fadrens avglans og hans vesens uttrykte billede.»

Hvordan steg han ned? Jo, gjennom undfangelse ved Den hellige ånd knyttet han forbin-

delse med den fortapte slekt, og julens store budskap ble en virkelighet. «Eder er idag en Frelser født.»

Hvorfor steg han ned? — Her stod: for å utfri. Hvem trengte utfrielse? Jo, den slekt som ved syndefallet for alltid hadde stengt seg selv ute fra samfundet med Gud. — Bare et rettferdig menneske kunne på ny åpne døren. Derfor ble Jesus født inn i slekten, som vår sønn. I Efeserbr. 2. 15 står: «At han ved sitt kjød avskaffet den lov som kom med bud og forskrifter,» og i Galaterbr. 3. 13 står der: «Kristus kjøpte oss fri fra lovens forban-

delse, idet han ble en forbandelse for oss.» Men Gud som er rik på miskund, har for sin store kjærlighets skyld, som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, oppvakt oss med Ham, og satt oss med Ham i Himmelen i Kristus.» Det er dette budskap som er julens store gave til fattige syndere. Har du motatt denne gave, så eier du også sann juleglede.

«Han gjorde seg ringe for frelse å bringe, din arme og fattige sjel.»

G. Eikeland.

Og der var noen hyrder - - -

De satt der på nattevakten
og ventet på soleglad
og kulset i gjeterdrakten.
Det skjedde et sted i trakten
ved Betlehem, Davids stad.

De satt og lot timene rulle,
støttet til hver sin stokk,
og hadde hendene fulle
av ingenting — av å skulle
bevokte en saueflokk.

Langsamt fløt tiden ifra dem,
bålet sank sammen til glør.
Profet, det var ingen av dem.
Tankene natten ga dem
hadde de tenkt natten før.

Himlen var full av stjerner,
men ingen fikk øye på den
som blinket fra østlige fjerner —
De var ikke lærde hjerner,
de var ganske almind'lige menn.

Det er som de de skal minnes,
og ikke for navn eller rang.
Så lenge Guds nåde kan vinnes,
så lenge Gud lever og finnes —
— de fant ham første gang.

De sa ikke: «Vi er så trette»
og fulgte tvileres skikk:
«Vi er ikke de rette,
vi er uverdige til dette» —
Nei, de sto opp — og gikk.

Vår himmelske Far er rettferdig
når han feller sin dom.
Han spør ikke: Er du verdig?
— men: Er du våken og ferdig?
— — —
Det var til hyrder han kom.

BJØRN BRAUN

HUNSFOSPOSTEN

utgitt av:

Hunfos Fabrikker
Hunfos Arbeiderforening
Hunfos Bedriftsidrettslag

Redaktør:
Edv. Tobiassen

Trykt hos

Edgar Høgfeldt A.s, Kristiansand S.
på Hunfos' Satinert trefritt trykk 100 gr.

Til Hunfospostens lesere

Idet vi herved presenterer årets julenummer, ønsker vi å takke alle våre lesere for all velvilje og overbærenhet i året som er gått. Vi har en bestemt følelse av at bladet vårt ikke riktig har innfridd de forventninger leserne har stillet til det, på tross av at vi har forsøkt å ta hensyn til den kritikk og de gode råd som kom fram i den enquete vi hadde om bladet for et par år siden.

Spesielt føler vi skoen trykke når vi tenker på det manglende humoristiske innhold. Vi savner en medarbeider som kan ta seg av den delen av stoffet. Det er så mange vittige hoder på Hunfos at den side av saken ikke burde være noe problem, og vi håper at en villig sjel vil stille seg til tjeneste.

En annen ting vi savner er de mange innleggene som burde vært kommet fra dem som uten tvil har hatt et eller annet på hjertet. I Hunfosposten er spalteplassen åpen for så å si alt mellom himmel og jord undtagen

politikk. Det går altså an å komme med innlegg som ikke bare gjelder fabrikk og bedriftsidrett. Vi håper at vi i året som kommer ikke skal vente forgjeves måned etter måned på et eller annet innlegg. Vi ber alle om å hjelpe til så Hunfosposten kan fylle den oppgave den fikk i starten, nemlig å spre opplysning og fremme kameratskapet og trivselen på Hunfos.

Hva julenummeret angår, så har vi forsøkt å holde tradisjonen oppe fra tidligere år. Like som julematen ikke bare består av kaffe og julekake, men også peppernøtter, salt fårelår og persesylte, vil De i julenummeret finne både ros og ris i tegning og prosa, og vi ber om at alt må bli tatt opp i beste mening.

Hermed ønsker vi både lesere og medarbeidere god jul og godt nyttår.

Redaksjonen.

Julehilsen til Bedriftsidrettslaget

Tidligere er Hunfospostens lesere blitt oppfordret til meningsutveksling vedrørende idrettens mål — og forhåpentlig har det vært en diskusjon som har båret frukter. Det er dessverre en kjensgjerning at ved mange bedrifter er det et alt for stort konkurransemoment med i leken, og bare et fåtall nyter godt av bedriftslagenes virksomhet. Etter som tiden går, blir jeg mer og

mer klar over den verdi Hunfos har i sitt idrettslag, og over de store muligheter laget har fremtidig til å drive idrett i den rette ånd. Jeg vil derfor like før årsskiftet ønske laget fortsatt god fremgang, og håpe på at det vil unngå de farer som sikkert vil komme til å true i de årene som kommer. Jeg slutter med å gjenta det ønskemål jeg satte for idretten for et år siden: Gi ånden et brukbart hylster, vær rustet til å møte alle de krav som livet stiller.

Jeg ønsker god jul til hele Hunfosfamilien.

Sarpsborg, des. 1952.

T. Kittelsen.

Juletreffester for barn

— Vil fabrikkens arrangere noen fester i julen i år? spør vi direktør Knobel.

— Tiden er ikke slik nu at vi kan holde noen større fester, men det skal ikke gå ut over barna, svarer han. — Det vil bli en fest for skolepliktige barn og en for ikke skolepliktige.

— Festene blir omtrent som i fjor da?

— Ja, vi skal ikke snaue noe inn på dem. Barna skal få bløtkake så mye de orker å spise.

Festene vil bli holdt like over nyttår, og tidspunktet for dem vil bli kunngjort ved oppslag i fabrikkens.

Julehilsener

Hunfos Arbeiderforening ønsker alle ved Hunfos Fabrikker en riktig god jul og et godt nyttår — med ønske om fortsatt godt samarbeide i det nye år.

Styret.

Hunfos Bedriftsidrettslag ønsker alle Hunfospostens lesere, annonsører og medarbeidere en riktig god jul og et godt nyttår, og takker for samarbeidet og all hjelp i året som er gått. En særskilt takk til våre trofaste annonsører for verdifull støtte.

Styret.

Hunfos' andel i trafikken på Kristiansands havn

Litt om lasting, lossing og lagerforhold — og våre faste medarbeidere der

Særlig for den som er oppvokset ved sjøen, har havn og brygger og båter en egen tiltrekningskraft. Livet der har sin spesielle sjarm. En travel dag på kaia har lett for å sette fantasien i sving. Store og små båter kommer og går. Når dampskibsfløytene uler og skibsklokkene kimer, fornemmer man liksom et pust fra det store utland — fra skibets og mannskapets seige og innbitte kamp mot elementene på et stormpisket hav, der tårnhøye bølger kaster sine frådende skumskavler med ubendig kraft

mot disse nøtteskall på oseanets endeløse vidder. Eller fra sjøgutten mer eller mindre eventyrlige opplevelser i de store havnebyer.

Kristiansands havn har ikke lenger seilskutetidens romantiske skjær over seg. Men trafikken har øket, og moderne tekniske hjelpemidler er tatt i bruk. Winchene larmer, løftekranene durrer og kommandoropene surrer, når den hektiske trafikk er på sitt høyeste. Fiskefartøyer og mindre motorbåter tøffer omkring, og blander sine iltre bjeff med havnens egenartede symfo-

ni. Intet under at gadas gutter tiltrekkes av en atmosfære som har spenningens og eventyrets glans over seg.

Utskibningen av papir fra Hunfos setter i høy grad sitt preg på dette brokede havnebilde i Kristiansand. Fra havnevesenets kaier er Hunfos den største trafikant. Den alt overveiende del av papirproduksjonen går over denne havn. I fjor skibet vår bedrift således 27,000 tonn papir med båter til inn- og utland.

Hunfosposten har tidligere

bragt en rekke artikler om det bedriftens forskjellige avdelinger beskjeftiger seg med. Men ekspedisjonsavdelingen har også et sekundært apparat som omfatter lagerrom og skibning fra Kristiansand.

For å orientere leserne litt om disse forhold bringer vi i dag en del billedstoff herfra. Båtene kommer ikke akkurat på den dag og time avskiberen trenger dem. Det sier seg derfor selv at vi har behov for en ganske betraktelig lagerplass i Kristiansand, foruten de lagerrom vi har på Hunsfos og Vikeland.

I slutten av januar måned skal vi som bekjent skibe 1,250 tonn på én kjøll til Kina. Og jernbanen kan selvsagt ikke overkomme lokaltrafikken på den korte tid båtene laster, når det gjelder så store kvanta. Hunsfos har derfor i årtier disponert et rom på

ca. 600 m² i Smiths shed (Fri-lageret), samt 1000 m² i det såkalte jernbaneshed, en gammel, falleferdig trebygning, som nå er dødsdømt og skal rives så snart det lar seg gjøre å få tømt lageret. Mellom disse bygninger har vi nok et rom på ca. 550 m² — inklusive kontor og spiserom. Denne bygning ble oppført av tyskerne under okkupasjonen.

Hertil kommer den siste nye lagerbygning på 1000 m² som ble ferdig for kort tid siden på kai nr. 13 — populært kalt Silokaia på Odderøya. Dette er et moderne og prektig lagerlokale med 8 store dører på hver side — henholdsvis for inn- og uttagning. Også i denne bygning er det innredet et pent kontor og et hyggelig spiserom.

I tider som disse, når omsetningsvanskeligheter har tvunget bedriften til å fabrikere betyde-

lige kvanta for lagring i påvente av bedre tider, har vi dessuten måttet leie et ekstra rom på samme kai av havnevesenet.

Det er ekspeditør T. Høgeli i firmaet F. Reinhardt & Co. som har det ikke alltid så taknemlige verv å utferdige de skibningsdokumenter som denne del av ekspedisjonen medfører. Takket være hans rutine og påpasselighet går det i almindelighet svært greit, selv om de siste oppgaver i en travel tid ofte ikke kan oppgis før i den 11te time.

Lagerformannen vår, Thoralf Wold, er så å si født og oppvokset på kaia. Hans far var nemlig bryggeformann hos Johan G. Olsen. De var 13 søsken — og sønnen Thoralf måtte som de andre tidlig yte sitt bidrag til livets underhold. Allerede 10 år gammel begynte han å jobbe på kaia. Bare 15 år gammel kunne

Lagerformann Thoralf Wold.

han tjene opptil 40 kr. dagen på akkord ved å losse feltspat. Men spør om det var en slitsom jobb.

Wold har vært formann på Hunnsfos lager siden 1938. Hans lange erfaring har gjort ham særlig skikket for denne stilling. — Han kjenner havnearbeidets mangesidige forhold ut og inn. Og han kan behandle både papir og folk. Og særlig det siste har ikke minst betydning i hans jobb, hvor han nødvendigvis kommer i kontakt med mange forskjellige mennesketyper. Selv den sinteste skipper eller styrmann skremmer ikke ham.

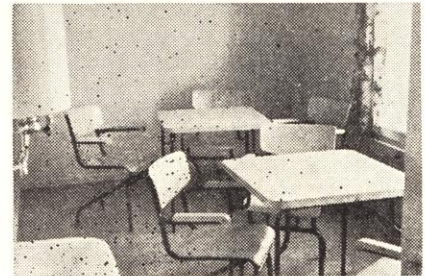
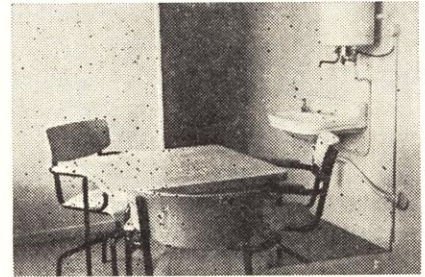
Når mange båter laster samtidig ved de forskjellige kaier, ligger han flat på sykkel fra det ene sted til det annet for å kontrollere og passe på at alt går som det skal. Bare det å få jernbanen til å skifte vognen i rette tid er litt av en uriasjobb. Når de før lastet en båt med opp til 4 gjeng, så måtte folkene oftest legge ryggen til og skyve vognene på plass. Nå har vi anskaffet en ny truck, som bl. a. kan skyve 7—8 jernbanevogner ad

gangen. Den har en lavt gearet motor på 30 HK, som kan stable baller og ruller i en høyde av 2,70 m. Den løfter 2 tonn. Ikke underlig at gutta er blitt glad i denne trucken.

Foruten formann Wold, har vi to faste lagerfolk i Kristiansand — Petter Damgård og Borge Olsen. Det er karer som forstår å behandle store ruller og baller både med stor ferdighet og forsiktighet. Det er et arbeide som krever lang øvelse. Og som tallymenn — som kontrollerer antallet under innlastningen — er de sjelden sikre og nøyaktige. Det er uhyre sjelden at de bommer. Det hender derimot ofte for skibets tallyfolk. Dessverre har utferdstrangen nå også besatt Petter, så vi må nok innstille oss på at han snart setter kursen «over dammen» til Gods own Country.

Men det er heller ikke småtteri som kommer inn til Hunnsfos over havnen i Kristiansand. Kalksten fra Vestlandet, China Clay fra Fowey i England, alun fra Sverige og cellulose fra Tofte, Hurum og Sverige kommer stadig med mindre båter til kaia i byen. Disse varer som i 1951 utgjorde i alt 10,000 tonn, losses direkte på jernbanevogner til Hunnsfos. Det er folk fra havne- og transportarbeiderforeningen som utfører både lasting og lossing, men Wold fører tilsyn med det hele.

På denne måte beskjeftiger Hunnsfos indirekte mange folk også i Kristiansand. Og havnekassen i byen har selvsagt sin store økonomiske fordel av den betydelige trafikk som vår bedrift skaffer den. Og byggingen av det

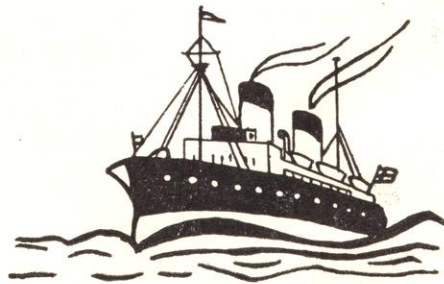
Fra spiserommet.

store, nye lagerhus på Silokaia har Hunnsfos foreløbig finansiert.

Det er derfor ikke vanskelig å forstå at Hunnsfos er en betydelig faktor i havnekassens budsjett. Foruten alle oss her i bygda som er knyttet til bedriften, er det følgelig også mange andre som tildels er sterkt avhengig av fabrikkens trivsel og fremgang. I dag er bedriften, som alle andre i samme bransje, nede i en konjunkturs bølgedal.

Vi forener oss derfor i et felles juleønske om en snarlig lysning og oppgang på markedet, slik at det kommende år vil kunne befeste den trygghet vi lykkeligvis i lange tider har følt, alle vi som har vårt utkomme ved denne bedrift. La oss så glede oss over at vi er ansatt ved en bedrift som står godt rustet til å møte en downperiode. Og la oss også glede oss over at vi har en ledelse som har evnen og viljen til fortsatt kamp for vårt felles beste.

T. T.

Folkesangen

Av lærer
OTTAR RAMFJORD

Under okkupasjonen lød sangen umiddelbart og fulltonende som aldri før fra kirke, hjem og skole. Den var et behov — en nødvendighet for samhold og motstand, og den ga i rik mon uttrykk for stemninger og følelser i det norske folk under krigsårene. Det var særlig fedrelands-sanger og -salmer som ble sunget, men også smedeviseene hadde sin blomstringstid. Det var «et sangens veld» som kom fra hjertet og gikk til hjertet. Alle kunne synge, og alle var med. En måtte simpelthen være med.

Og her er vi inne på selve kjernen i folkesangen: En skal ikke synge, men en må. Det er noe som «strøyer på» slik at en ikke kan la være. Da er sangen blitt et uttrykksmiddel i likhet med talen, bare så mye rikere fordi den har flere virkemidler. Når en har noe å meddele i ord og toner, da må en synge det ut — uansett anlegg og skoloring.

Folkesangen er enstemmig, unison. Den har ikke bruk for den rike fargeprakt som ligger i harmonien hverken vokalt eller instrumentalt. Det er nettopp det enkle i form og farge som karakteriserer det kunstneriske ved folkesangen. Kunne en f. eks. tenke seg pianoledsagelse til morens sang ved vuggen — eller sangen på arbeidsplassen? Det ville være i strid med folkesangens vesen. Den er heller ikke preget av oppvisning. Hvor ofte hører en ikke: «Jeg kan ikke synge når noen hører på.» Og

det er sikkert sant. Den er personlig preget, og egner seg ikke for scenen. Derimot kan den godt gi plass for flere som synger med — så lenge samfølelsen er der.

Ordtaket «Enhver fugl synger med sitt nebb» peker direkte på folkesangen. Den skal ikke være gjenstand for vurdering og kritikk slik som programsang. Den tar ikke sikte på å underholde andre, bare seg selv — og med de midler som står til rådighet. Derfor går den utenom sangpedagogen og hans skoloring. Det er det tilforlatelige og enkle uttrykk som er selve kunsten i folkesangen. Den kan ikke odies. Den må vokse av seg selv. Dette skaper en egen rikdom og glede.

Fra først av var det «folket selv» som laget sangene — både tekst og tone. «De har gjort seg sjøl, de kom hitrekande på ei fjøl,» sier sagnet. Disse sangene — eller folkevisene som de nå kalles — gikk fra «munn til munn» og ble forandret og avslepet gjennom generasjoner. Flere av dem er nå bearbejdet for programsangen og dermed blitt en slags høytidskost for spesielle anledninger. Men til gjengjeld har vi fått mange aktuelle folkesanger med kjent forfatter og komponist. Det er imidlertid meget vanskelig å skrive slike sanger — både når det gjelder tekst og melodi, og bare et fåtall slår igjennom. Storparten av det sangutvalget som fins i våre sangbøker blir sjelden brukt. En god folkesang skal være enkel, lett å lære og lett å synge, og likevel skal den ha blivende verd. Det skal være sang fra vuggen til graven.

Lysten til å synge er nøye knyttet til assosiasjon og inspirasjon. Derfor er det av største betydning at en har lært tekst og melodi utenat, så en har noe «å komme på». La meg ta et eksempel: En klar vårdag med løvsprett og fuglesang får en uvilkårlig til å tenke på sanger som «Å nei, for himmel rein og klår», «Og vesle lerka», «Alle fugler små» osv., men da må en kunne disse sangene.

Nå har vi julen med alle julesanger og -salmer. Flere av dem er typiske folkesanger, men et fåtall av dem er våre. Det tenker vi forresten lite på når vi synger dem. De er nemlig alle så nære slektninger at en ikke føler noen landegrensler, og dertil er de så vel kjente at de simpelthen «tilhører» de som synger dem. Som eksempel på dette kan en nevne en sang som «Jeg er så glad hver julekveld». I lang tid har det vært tautrekning mellom flere land om melodien til denne vakre julesang. Og så viser det seg ved gransking at det er en nordmann som heter Knudsen som har laget melodien. Han var i sin tid en kjent organist i Ålesund og senere i Kragerø.

Julen er mer enn noen annen høytid en sangens fest. Dette skyldes flere forhold: Den religiøse betydning av høytiden, årsskiftet og gleden over det, unge og gamle kan holde seg hjemme og har god tid, høvelige sanger og salmer i rikt utvalg osv. Alt ligger til rette for fulltonende sang og samsang.

I vår opprevne og rastløse tid ville det sikkert også være godt om vi oftere kunne samles — som nå om juletreet — og synge våre folkesanger. Vi burde unne oss den rikdom og glede som ligger i denne enkle form for kunst. «Et syngende folk er et lykkelig folk».

La oss ikke glemme det!

FRA FORTID TIL NÅTID

AV LÆRER OLAF HAGEN

De bad, herr redaktør, om et innlegg i forbindelse med Bygdetunet. Innlegget burde jo helst berøre bedriften eller ha tilknytning til denne. Men kan det tjene saken, og vekke interesse innen lesekreten, gjør jeg det gjerne.

Mens kommunen, bedriftene og private — hver på sine felter — forsøker å løyse de mange oppgaver etterkrigstida nødvendigvis har medført, er det gledelig å se at interessen på enkelte områder også gjelder kulturelle tiltak.

Når der snakkes om den gamle bygdekulturen, så er vi kanskje ikke så helt klar over hva det gjelder. Det står for oss som rosemaling og mangletrær, en romantisk drøm, noe fjernt. — Mennene satt rundt peisen de lange vinterkveldene og laget sine redskaper. Praten gikk om folk og ætt, fangst og virke, mens eventyr og sagn gikk i arv fra den ene generasjon til den neste, akkompagnert av rokkeduren. Men livet var så visst ikke bare eventyr og rosemaling, det var slit for seg og sine. Og likevel, på tross av slitet, ble treskurden, rosemalingen og husfliden det kulturelle overskottet som preget tida og satte farge over tilværelsen.

Mens vi i dag gjerne viser

fram noe vi har kjøpt for penger, kunne tidligere slektledd vise hva de sjøl hadde laget — som oftest med dårlig redskap og verktøy — enten det var mangletreet eller ølbollen, sengeutstyret eller vadmålskufta. Men etter industrialiseringen av vårt samfunn og de mange maskinelle oppfinnelser, — og også flukten fra landet til byene — forandres bildet fullstendig. Husfliden blir borte, og heimelekstilene blir erstattet av maskinprodukter.

Og her er vi ved sakens kerne. Det gjelder å bevare det som er igjen av den gamle bygdekulturen.

Også noe å samle på, sier kanskje enkelte. Gammelt skrot! — Men hva opplever en? Interessen er vakt. Der en kommer, får en gjerne ett og annet til å fylle i kjøkken og stue. Og hver gjenstand, hver ting, har noe å fortelle. Men ikke det alene, de bygger bro mellom fortid og nåtid, mellom farne tider og livet i dag. Og jo mer det skaffes til veie, dess mer levende blir det hele. Ikke minst når en ser det i sammenheng med arbeidet med den kommende bygdebok for Vennesla.

Men bedriften da, har den som sådan noen spesiell interesse i denne sammenheng? Iallfall har

flere av bedriftens folk vist at de er interesserte. Ikke bare de som i to-tre generasjoner har hatt sitt virke der, men også tilflyttere som helt naturlig har glidd inn i bygdemiljøet.

På Bygdeutstillinga i Vennesla 1950 hadde Hunsfos Fabrikker en fyldig og interessant avdeling. Den viste hva bedriften produserer i dag og gav et utmerket bilde av dens produkter, og de mange forbindelser verden over. Bedriften har sin egen historie og en rik utvikling. Derfor ville det ganske visst være interessant å se denne utvikling i sammenheng, fra starten til i dag.

Arbeidsredskapene er kanskje stort sett de samme. Men maskinene har gjennomgått en rivende utvikling. For ikke å tale om transportmidlene: Fra hest og kjerre til bilen av i dag, fra tømmerfløting i de små sideelvene til det regulerte hovedvassdraget, og massetransport med taubane og bredsporet jernbane. En rikholdig samling av fotografier fra de ulike tider ville sikkert gjøre seg godt.

Hvert slektsledd skriver sin historie, og preges mer eller mindre av sin tid. Og nettopp den ting skulle tale for å ta vare på alt som kaster lys over en svunnen tid.

Avslutningsfest for kokekursene høsten 1952

Torsdag den 27. november ble høstens kokekurser avsluttet med en hyggelig fest i fabrikkens velferdslokaler.

Festen ble åpnet ved at fru Helle ønsket alle gjestene velkommen. Hun takket spesielt fru direktør Knobel og overingeniør Knobel for at de ville være til

stede, og beklaget meget at direktør Knobel ikke kunne komme. Det ble også sunget en liten velkomstsang.

Midt i salen var det dekket et stort, festlig koldtbord med alle slags gode retter som var laget av elevene selv. Alle forsynte seg rikelig av rettene, og etter et herlig måltid, kom en liten røkepause vel med.

Etter pausen stilte alle elevene seg opp ved pianoet og sang en

liten takkesang for kurset, hvorefter de overrakte fru Helle en blomstervase i sølv, som takk for all hennes elskverdighet og tålmodighet under kursene. Fru direktør Knobel ble overrakt en blomsterbukett fra elevene med takk for at hun ville være til stede, og til direktør Knobel hadde elevene laget en stor bløtkake.

Etter dette sang man en del
Forts. side 20.

Det var gutten
som hadde „strekken“
i orden

He!

Litt uryddig
skiforing, Sigurd,
ellers god knekk

Du er for tung
i baken Andreas!
du tupper gal vei!

S. 52.

Nautulus i havsnöd!

Tror du vi når
land Halvorsen?

Vi er trygge
så lenge vi
har Bernt
ombord

Politiet - Hunsfos 6-3

AMERIKA BREV

Wausau, Wisconsin,
1/12 1952.

Denne artikkel skulle helst ha vært en skildring av hvorledes amerikanerne feirer julen, men det er ikke godt å utføre når man ikke har opplevd en jul her borte.

Ennå er det en måned igjen til jul, men skulle man dømme etter juleforberedelsene i Norge, så ville det bare være et par dager igjen. I gatene har juledekorasjonene allerede vært oppe i over en uke, juletrær kan man få kjøpt, og forretningsvinduene begynner å få mer og mer preg av at julen ikke er langt borte. Mange mener at man begynner juleforberedelsene alt for tidlig, men det gjelder jo for forretningsmannen å få solgt så mye som mulig, og det er blitt meg fortalt at prisene på enkelte varer er høyere like før jul, så det lønner seg å være tidlig ute med innkjøpene. Forretningene har da også oppe tre dager i uken til kl. 9 om aftenen, og overalt i gatene og forretningene høres de kjente julesangene, særlig «White Christmas».

Selve julen blir feiret på en helt annen måte enn hva man er vant med hjemme. Julen her borte er bare en dag, nemlig 1. juledag. Julaften arbeides det full dag, og amerikanerne har intet spesielt om kvelden.

At det bor mange skandinaver her i Wisconsin kan man forstå når man i forretningene kan få kjøpt julekort med norsk eller svensk tekst, som for eks. Gledelig Jul og Godt Nyttår. For noen dager siden var jeg på besøk hos en norsk-amerikaner som var 88 år. Han var temmelig tunghørt, så det var vanskelig å snakke med ham. Han var svært interessert i hvorledes vi hadde det i Norge nå. For 65 år siden, altså 23 år gammel, var han kommet over hit, og han hadde ikke besøkt «Gamlelan-

det» siden, men han kunne fremdeles snakke flytende norsk. Det var rørende å høre hvorledes han lengtet etter å få se Norge igjen. Samtalen kom inn på hvorledes man kan reise i dag, hvor lang tid det tok med båt og fly over Atlanteren. Da jeg forlot ham, spurte han meg om ikke han kunne få bli med hjem når jeg skulle reise. Han er nok ikke den eneste norsk-amerikaneren som håper at han skal få se Norge igjen. De kan ha vært borte nesten hele sitt liv, men Norge glemmer de ikke. De fleste har en av de norske avisene som kommer ut her i Amerika, så de kan følge med i hva som hender hjemme.

I den nordlige delen av Wisconsin drives det mye med jakt og fiske. For å benytte seg av dette, må man løse en lisens som koster 2,50 dollar, og da kan man gå praktisk talt hvor man vil. Disse pengene brukes til å holde bestanden ved like, og da særlig fiskebestanden. — Fisk er det mye av både i vannene og i elvene. Mange driver utelukkende ørretfiske, men det er mange slags fisk som likeledes er ukjente for oss hjemme. Jakttiden for i år er nettopp avsluttet. Først på høsten har man fuglejakten som varer i ca. en måned, og siden kommer så dyrejakten, som i år varte i 5 dager. Det var rent utrolig å se hvor mange som benyttet seg av dyrejakten. Fra alle kanter av Wisconsin kommer jegere for å delta, og det er så mange mennesker i skogen at myndighetene har påbudt at minst 50 prosent av luen og jakken skal være rødfarvet. Det høres nesten rart ut, men når en hører at det i år ble skutt syv mennesker, så skjønner en at dette er påkrevet. Hva er det så det blir jaktet etter? Det varierer fra år til år. I denne sesongen hadde man lov til å skyte bjørn og hjort,

men man hadde ikke lov til å skyte mer enn ett dyr pr. lisens. Nå er det på langt nær ikke alle som får sitt dyr. I fjor regnet man med at 15 til 20 prosent av de som var ute skjøt ett dyr, men i år var det nok ikke så mange. Det var nesten utrolig å se dem komme kjørende med en bjørn eller en hjort på taket av bilen. For dem som er ivrige harejegere kan fortelles at her kan man drive jakt på haren hele året. Det er en masse hare, og den gjør stor skade på skogen, men amerikanerne er ikke så ivrige etter å skyte den. De vil heller ha det som er større.

Dette ble ikke noen beskrivelse av treforedlingsindustrien her borte, men jeg går ut fra at de fleste helst vil slippe å lese om tremasse, cellulose og papir i julen. Det får være til neste år.

God jul og godt nyttår ønskes alle.

Georg Pettersen.

Litt mosjon for smilebåndet

En setesdøl hadde en gang vært en tur i byen. Det var i den tiden de brukte hesteskysse hele veien. På Mosby skulle det være matpause, og setesdølen, som hadde spist godt før han dro fra byen, hadde vanskeligheter med å spise opp alt han hadde fått på tallerkenen, men sa:

— Før eg skal lemna noe åt dei i Mosby, før skal magjen sprengjas.

Men da han så endelig hadde fått i seg all maten, kom det med et tungt sukk:

— Gud unde meg lise!

*

To kjente originaler i Kristiansand stod og så på et opptog, og særlig den ene syntes å være mektig imponert. Øynene stod som på stilker og munnen på vid gap. Dette irriterte den andre litt, og han sier derfor:

— Du står jo med kjeften åben!

— Ja, æ ved det, det æ mæ sjel som har åbna 'an!

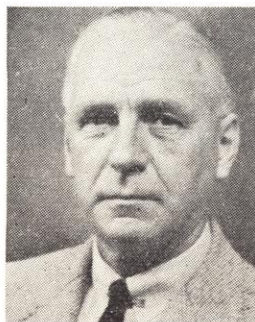
*

OG SÅ

var det mannen som hadde to hunder. Den ene het Whisky, den andre Soda. Og når han ropte Pjølter så kom de begge to.

PERSONALIA

*Tømmersjef
Nic. G. Prebensen
65 år*

Tømmersjef Prebensen er født 2. januar 1888. Målet hans røper at han er Risør-gutt. Men han kunne likså gjerne vært født langt oppe i en av Aust-Agders skogsbygder, for det er der han tilsynelatende føler seg mest hjemme.

Skauen — fjellet, jakt og fiske har alle dager vært hans liv; ja, og så innimellom litt seiling og en del skisport — ellers ville han jo ikke vært den sportsmann han er. Det blinker i øynene på ham når en kan få ham til å fortelle litt fra jakt- og fisketurene han har hatt og livet i skauen.

Intet under at han slo seg på skogbruket. Interessen for skauen fikk han i vuggegave. Hans far, konsul Prebensen, var også skogeier, og hans onkel, som var amtmann i Nedenes (Aust-Agder), var meget interessert i skogbruk. Han stiftet i 1898 Selskapet for Skogkultur i Nedenes Amt — året før Det norske Skogselskap ble stiftet.

Prebensen har en solid utdanning. Etter middelskolen tok han Skiensfjordens tekniske skole i Porsgrunn, deretter Vinterlandbruksskolen i Oslo og endelig har han 2-årig skogbrukslinje ved Ås landbrukshøyskole. Dertil har han allsidig praksis. Han sto derfor godt rustet til å overta tømmersjefstillingen på Hunsfos 1/1

1936. Det første året delte han seg mellom Risør Tremassefabriker og Hunsfos. Denne ordning var dog ikke tilfredsstillende i det lange løp, og han gikk derfor over til å bli utelukkende vår mann. Prebensen har reist meget i stillings medfør, og få kjenner dalførene og bøndene oppover der så godt som han.

Det kunne være mangt og meget vi kunne skrive om når det gjelder Prebensen, men plassen i et julenummer tillater ikke mer. Vi håper imidlertid han ved en senere anledning vil løfte litt på sløret for alt han sitter inne med av kunnskaper og opplevelser. Foreløbig takker vi ham for godt kameratskap, og for hans elskverdige opptreden — og gratulerer med 65-års dagen.

*Formann Wilhelm Lie
60 år*

At Wilhelm Lie alt fyller 60 år ville vi neppe ha trodd hvis vi ikke selv hadde sett sertifikatet hans, der det står at han er født 22. desember 1892. Make til kvikk 60-åring skal en lete lenge etter. Den farten som han kan prestere er nesten ikke sann, når han under en farvekjøring på P. M. II skal fra hollenderiet og ned på maskinen og hente prøver og tilbake igjen. Da skal en helst ha been som Haakon Tranbergs for å holde følge.

Og Lie har visst ikke tenkt å slå noe av på farten heller, selv om han nå passerer de 60. Den må ligge i blodet på ham. Vi la merke til at sertifikatet hans var utstedt i år. Skulle han måtte

begynne å slakke av på farten når han beveger seg til beins, kan han jo ta det igjen når han kjører bil.

Wilhelm Lie er ekte sønn av Hunsfos. Han begynte som 17-åring i papirfabrikken og har gått gradene oppover fra wiregutt ved P. M. II til han ble formann samme sted i 1944 etter å ha vært reserveformann i 2-3 år. En gang gjorde han et hopp over til den første P. M. III, som han var med å sette i gang under den første verdenskrig. Der arbeidet han en tid som maskingutt. I 1946 fikk han Norges Vels medalje for lang og tro tjeneste.

Vi ønsker den avholdte formann til lykke med åremålsdagen.

HØRT PÅ TOGET

Konduktøren kommer inn i kupéen og sier henvendt til en av passasjerene:

— De skal skifte tog her.

— Åffer det da?

— Det går ikke lenger.

— Åffer det da?

— Åffer det?

— Åffer det, åffer det, det må da De vite som er konduktør!

*

Det er steigande rart når en tenker på at det er noen som heter Sommer, noen som heter Winter, og andre som heter Høst, og sjøl så heter æ August.

Sigurd Jortveit til filmen?

Det forlyder at Sigurd Jortveit overveier å slutte som postmann på Hunsfos og i stedet gå over til filmen. På Vindbjart's årsmøte forleden ble det vist film fra et hopprenn i fjor vinter, og det sies at Jortveit gjorde stor lykke i denne. Både stil, strekk og nedslag, ja, alt var førsteklases. Jortveit var ikke selv til stede ved filmfremvisningen, men etter alle de anbefalinger han har fått og hans tiltro til sitt eget talent, kan vi snart vente at han tar svevet over til filmen.

En dame som har været forlovet, beholder alltid i mine øine en vis lighet med en bon-bon som der er sliktet på.

Aleksander L. Kielland.

Hvem er hvem på Hunsfos?

På motstående side vil De finne barndoms- og ungdomsbilder av endel kjente Hunsfos-folk. Det er ikke så lett ved første øyekast å si hvem er hvem, men ved å studere bildene nærmere skulle det nok være mulig. Som De ser er hvert bilde nummerert, og vedlagt følger en liste med nr. fra 1 til 30. Nå gjelder det for leserne å føye til det riktige navn ved hvert nummer, og så sende listen inn til Hunsfosposten innen 10. januar 1953. Listen må være innsendt i lukket konvolutt merket «Hvem er hvem?»

Vi setter opp tre premier, nemlig:

1. pr. kr. 25,00
2. » » 15,00
3. » » 10,00

Hvis det blir flere like løs-

ninger vil premiene bli utdelt etter loddtrekning.

Vi anfører nedenfor navnene på de personer som De vil finne igjen på bildene, og for at ikke oppgaven skal bli for lett har vi tatt med 10 personer som i det hele tatt ikke er avbildet.

Baard Kile,
 Kristoffer Larsen,
 Johan Nordal,
 Erling Sakariassen,
 Anna Birkeland,
 Otto Jørgensen,
 Olav Ågesen,
 Magne Winger
 Trygve Tønnessen,
 Sigurd Jortveit,
 Alfhild Halseide,
 Nils Lislevand,
 Nils Engh,
 Gunnuf Gunnufsen,
 Hugo Torjusen,
 Elisabeth Akselsen,

Otto Arstad,
 Sigurd Amundsen,
 Tellef Grundetjern,
 A. Meyer Knudsen,
 Thorkild Hodnemyr,
 Peder Bergkvist,
 Andreas Jortveit,
 Minnie Stray,
 Henry Jensen,
 Trygve Nordhagen,
 Nils Voreland,
 Bernhard Neset,
 Ingebret Fossheim,
 Astrid Haraldstad,
 Hans Berentsen,
 Knut Lian,
 P. L. Schøpp,
 Arne Almedal,
 Oskar Hansen,
 Adolf Bang,
 Olav Nordal,
 Bernhard Sørensen,
 Olav Almedal,
 Kristen Gunnufsen.

Telegramkonkurransen

En ung gutt fra Hunsfos er dradd til sjøs. Før han dro forelsket han seg i en kjekk jente i bygda. Nå har han vært ute et halvt års tid, men holder ikke lenger ut å leve i uvisshet og ønsker å sende henne et friertelegram. De første bokstavene i hvert ord i telegrammet skal danne ordet Hunsfosposten.

Nå overlater vi til leserne å være ham behjelpelig med å lage dette telegrammet. Det behøver ingen overskrift ha, men det bør ha underskrift. Det første ordet må altså begynne på h, det andre på u osv., og alle bokstavene i Hunsfosposten må benyttes og i riktig rekkefølge.

For den beste løsning setter vi opp en liten premie. Svarene, som må sendes inn i lukket konvolutt merket «Telegramkonkurransen», må være redaksjonen i hende innen 10. januar 1953. For å få en mest mulig rettfærdig avgjørelse vil bedømmelseskomitéen utelukkende bestå av damer. Vi hå-

per riktig mange vil komme den unge, forelskede sjømann til unnsetning. Hvis gutten får «ja», har vi fått tillatelse til å offentliggjøre det telegrammet han er blitt anbefalt å bruke, og kanskje et par andre.

PROBLEM SPALTEN

1. Hvor mange tørkesylindere har Maskin V i alt?
2. Hvor stor er den nye kokekjelen?
3. Hvor mange gjenvinningsapparater for bakvann har vi på Hunsfos og hva heter disse?
4. Hvor mange limkvaliteter bruker vi på Hunsfos til liming av papir?
5. Hvor mange trappetrin må man gå for å komme fra 1.

etg. i kokeriet og opp på taket?

6. Hvor mange er det på Hunsfos som heter Andersen?
7. På en bussreise mellom to endestasjoner møtte jeg 7 busser fra samme linje, på tilbakereisen i samme buss, som jeg aldri gikk ut av, møtte jeg 6 busser. Ved den første reises slutt sto det en buss foran min ved endestasjonen, og etter tilbakereises slutt sto det to busser inne på den stasjon hvor reisen begynte. Hvor mange busser trafikkert linjen, og hvor mange sto det bak min buss da jeg begynte reisen?

Svar på spørsmålene side 20.

Løsning på problemer i november-nummeret:

Strekningen som ruteskipet trafikkert var 300 km.

Av de 4 Marsbeboere var det 2 santer og 2 mefier.

SPORT - IDRETT

TURN

Hunsfosposten fikk lov til å overvære en treningskveld i den nystartede turngruppa på Hunsfos. Instruktøren, kapt. Aabel, kommanderte oppstilling, og rette som lys stod samtlige deltagere i «giv akt». Det falt litt vanskelig for Torjusen å stå rett som et lys, men vi har jo kubbelys også. Ytterst på høyre fløy stod frk. Stray. Til venstre for henne stod Danielsen i fullt sportsantrekk, alpelue og knickers. Neste i rekka var frk. I. Haraldstad. Det var i grunnen da jeg så henne jeg kom på dette med «rett som et lys». Otto Hagmann så med overbærenhet på de forskjelliges kraftanstrengelser med å stå i «giv akt». Dette var jo bare en lek for ham som nylig har vært i eksersisen. Frk. Lefredius sto så rett og støtt som en grenader, men så hadde hun også broddene på seg. Her skulle det ikke taes noen sjanser. Tegnekontoret var representert ved Oksum. Han gjorde krampaktige forsøk på å få bena sammen i knærne, men man kunne med letthet se Einar Birkeland som stod bak ham i annen rekke. — Oskar Hansen tok seg krampaktig sammen for å stå så lenge stille. Vanligvis hadde han vært ca. 20 ganger inne på Plateverkstedet på den tiden de nå hadde stått oppstilt. Høland hadde bare fått opp den ene hånden av lomma, men det var bare for å klø seg i øret.

Nå ble det kommandert spredning, og de forskjellige begynte å trene på sine spesialøvelser. Frk. Fjellestad skulle ligge å sykle, men hun lå ganske stille, for hun hadde fått motorsykkel. — Meyer Knudsen trenet intenst i håndstående, vel å merke på en hånd. Han måtte ha en god tellehånd betrodde han oss. Tøn-

nessen hadde ikke tenkt å være der for han kunne jo dette med å turne, og det var derfor han manglet også. Gustav Johansen holdt på med dansehoff: 1 -- 2 — x. Engh så vi såvidt skimten av borte i en krok hvor han drev med å rulle baller. Helland satt på gulvet og sydde samtidig som han drev hakegymnastikk, for som han sa: «Det gjelder å ha snakketøyet i orden.» Gustav Beurling stod og holdt seg på magen mens han dann og vann løftet litt på benene. «Man skal ikke overdrive denne gymnastikken,» sa han, «når man er i min alder. Nei, men i min ungdom var jeg sprek . . .» Frk. Ravnaas lå midt på gulvet og brøt handbak med Voreland. Til slutt måtte Voreland gi seg da det ikke gikk etter tegninga.

Plutselig fikk vi se Kvanvig komme fram bak vedkassa. Vi lurte jo litt på hva han drev på med der, men han satt så mye i trekk, derfor måtte han varme seg litt. Dessuten hadde han plukket opp noen fyrstikker som var falt ned bak kassa.

Hunsfospostens referent trakk seg så tilbake. Referatet skulle gjerne ha vært lenger, men redaktøren syntes det var langt nok.

Ref.

PÅ GLATTISEN

Isen ligger sikker og kjukk og lekker på elva nå om dagen, og nedenfor festlokalet er der et myldrende liv av skøyteløpere, fra små barn til adstadige pappaer og mer eller mindre veltrimmede mammaer. Og mens mørket faller på, og fullmånen stiger opp bak heia og kaster sitt trolske skinn over den blanke flate, glir de entusiastiske skøyteløpere frem og tilbake over isen til tonene fra Skøyteløpervalsens som klinger fra høyttaletoren i festlokalet. En av dem en legger spesielt merke til er Schøpp, gammel Sørlandsmester, som har funnet frem sine langrennsskøyter, modell 1920, type

taubanevogner, og som i lange, glidende skjær, med den ene armen sluppet, barberer strandkanten i et evindeligg jag på skarpslepne skøyter fra eget sliperi. Han har ikke glemt kunstene enda, han. — Trygve Tønnessen later ikke til å ha funnet formen enda. Han strever iveri på krøllhårsskøyter uten sko nr. 39, litt vinglet i kneleddet, men med noksom bekjentt sisu. Han har en undskyldning for hvert fall.

Til Skøyteløpervalsens fascinerende toner glir Sverre Skjenneberg på høyhælede fiskeskøyter langsomt og behagelig opp under hengebroen med noe i blikket . . .

Tranberg og frue leker tikk og Tobiassen med sin gumma spiller bandy med en halv Vikingmelkboks. Hva Halvorsen bestiller får ingen vite. Olav Jortveit kommer glidende (som vanlig). Tempoet er ikke så stort, men akk, så sikkert. Kommer æ'ke idag, så kommer æ'ke i morra . . . Nils Lislevand og Otto Heiseldal er ikke kommet enda. Der er mye som taler for at de kommer for sent når der ikke er mere is igjen.

Fru S gir kunstløppopvisning. I grasiøse svinger og med dynamisk utfoldelse av urkraft utfører hun de vanskeligste piruetter, saltos og bleievask. Adolf Bang supplerer henne utmerket. Blenda er flott. Hvem skulle i den trikotkledde skikkelse ha gjenkjent Hugo Torjusen. Det var heller ikke ham eller noen annen. Men det gjør ikke noe. — Anders i Støa har tatt med seg rullestolen og Meyer Knudsen ruger i kassen. Noen går 5 på, men det liker ikke overingeniøren. Og mens månen skinner og de siste toner lyder fra radioen, går plutselig femmeren, og det gjør alle de andre også, litt etter hvert.

ORD OM KJÆRLIGHET

Når en far er mutters alene, bør ikke da en mor være fatters alene?

Julemeditasjoner

Akk ja san. Så er det snart jul igjen med sin glede og sånt. Glede ja, jojo, naturligvis, men alt er relativt her i verden som på øya og rundtforbi, og en passelig porsjon malurt er blandet i. Det er det ikke tvil om.

Familiefedre regner og kalkulerer. Så og så mye til ditt og litt til datt, det blir allerede mange penger, og der blir lite eller ingenting igjen til stort ut over det som skal til for å eksistere. Å leve i ordets betydning av å ha det litt bon er snart en utopi. Og avisene florerer av kjempeannonser om godt utvalg og strålende kvaliteter til stive priser på saker og ting til åndens og kroppens beste. Små og store barn med glans og forventning i blikket, trykker nesa mot utstillingsvindue og ønsker, ønsker med stor Ø, og håper, håper kanskje forgjeves. Når Ole Jørgensen og Oskar Torp og T. Pettersen har fått sin andel av lønningen, og mor det kanskje litt knapt tilmålte ukebeløp, ja, så har en ikke stort mer enn lønningsposen igjen sjøl, og den har jo bare en verdi av ca. 5 øre i seg selv. Så da så. Og så går en der med agg for ikke å kunne gi minstebarnet den gaven hun så gjerne vil ha, og som i de siste 2 måneder har vært et alltid tilbakevendende tema i kosetimen mellom barn og foreldre i skunringen om ettermiddagen. Det er forlademæ så trest alt sammen, som Vilhelm Krag sa.

Ja, er det nå det? Stikker ikke pessimisten i deg hestehoven litt lenger frem enn du strengt talt bør tillate? Ser du ikke litt for ensidig på materien? Åjo, en må vel innrømme det, en må nok medgi at i grunnen så er verden lagelig og grei, for såvidt, iallfall for oss som foreløbig ligger et stykke fra mau-mau og annen vederstyggelighet og vieth nam og fy for skam. Her går vi i bygda i mørke kvelder uten lys,

jeg hadde nær sagt hverken for ånd eller fot, men det var kanskje ikke så pent sagt. Men ordføreren har etter «Sørlandet» å dømme selv uttalt til statsministeren at vi har det godt her i Vennesla, og han skulle vel være den rette til å vite det, eller hva? Så det er altså fastslått. Basta. Vær så snill å ha det godt. Og imens går dagene, og tiden nærmer seg da solhjulet begynner å gå den andre veien, og julen kommer med fullmåne og Du grønne glitrende tre og Nisser i berge osv. Noen få dager da du selv blir som barn igjen og går med dine kjære rundt juletreet og synger og er så glad at øyet blir både stort og vått, og glemmer alt som er trist og grått. Og se om ikke mor har klart å fikse opp med både det ene og med det hine, ja, selv noen urasjonerte ikke i handelen værende risengryn er skaffet til veie, og mandelen behørig puttet i minstebarnets tallerken. Og hvem gleder seg mest, den lille over å ha funnet mandelen, eller den øvrige familie over å se den store, store og alt overvinnende barneglede gjenspeile seg i det lille ansikt. Og den gleden får du nesten gratis.

Og tenk så på julekake med rosiner i, masse rosiner og sterk, god kaffe.

Og så går dag etter dag, litt selskapelighet og litt tagen med ro, og før du vet av det er dagen mange timer lenger, sola får tak og sprer lys og varme over u- og rettferdige.

Det er som bånd og lenker og tvang glir av en, og en lettende følelse griper en. En retter ryggen og løfter hodet, skuer inn i den ukjente fremtid, spytter i neven og sier: — Det skal og må gå, og helst godt. Og mens optimisten i deg kjemper sin drabelige kamp mot pessimisten og går seirende ut av dysten, rekker vi hverandre en mer eller mindre

slitt neve og ønsker hverandre: Riktig god jul!

OPT.

Ønskeliste til Julenissen

Leif Omdal: Hund, børs, harer og 3 tommer nysne.

Gustav Arstad: Solosang og dollarglis.

K. Nordhagen: Mindre musikk til arbeidet.

Holger Nørve: Opp, opp, opp — opp til Einar B.

Kåre Olsen: Nye traller med gummihjul til rullestolen.

Thorbjørn Olsen: Kan det hjelpe noe? Er der nisser, tror du?

Lise Halvorsen: Lise for slitte nerver.

T. A. Kvanvig: Flere sykkelstaller.

Mardon Furunes: Færre sykkelstaller.

Guttorm Bårdsen: La julens budskap, Fred på jorden, gå i oppfyllelse.

Elias Omdal: Flere sangøvelser i uken.

Johan Friberg: Skån mine nerver. Bryter på høytalerne.

J. B. Danielsen: Mange lese-sirkler på Hunsofos.

Odd Arstad: Større provisjon på inkasso, som er hverken fugl eller fisk.

Johan Johnsen: Flere basser og tenorer og bedre fremmøte fredagskvelden.

Kaptein Aabel: Mer disiplin i (skibnings)avdelingen.

Sverre Nysten: Mindre smell i dørene.

Georg Vigsnes: Et par rulle-skøyter til M. V.

Nils Voreland: Ei dør fra M.V. med forbindelse til M. I & II.

Henry Jensen: Et riktig godt nyttår.

Vennesla i Kringkastingen

Folk flest i bygda har gått lenge og ventet på at Venneslaprogrammet skal komme i radioen. For å forsøke å lette litt på sløret, har Hunsfospostens medarbeider hatt en samtale med rette vedkommende, og vi er glad for at vi, som den første avis på Sørlandet, allerede i dag kan legge det frem for bygdefolket. Utsendelsen finner sted lørdag den 26. desember, og kringkastingen har vært så elskverdig å stille hele dagen til disposisjon, unntatt tiden for de faste postene. Julius og Jørgen har hatt et svare brev med programmet, og har hatt mer enn nok å gjøre med å holde folk som vil være med i utsendelsen fra livet. Men nå er altså alt i orden og programmet er fastlagt slik:

- Kl. 7,20: «Bord på Sagen», ved G. Nordhagen.
- » 7,25: Hunsfos Bedriftskor — Sangkonsert: «Vakna, vakna, vakna».
- » 7,30: Julemelodier. Harrys Trio. Overført fra Plattingen.
- » 8,30: Barnetime for de minste. Overført fra salen. Ved mikrofonen: Anna Birkeland.
- » 9,00: Hus og heim. Mary Lefredius: How to make a Christmas pudding. (Håssen en lager ei julekage).
- » 9,30: Pause ved ordføreren.
- » 10,30: Musikk til arbeidet. — (Utgår på grunn av teknisk feil).
- » 12,00: Dugnad i Holtheia ved Vennesla Musikkorps. (Upptak). Ved mikrofonen H. Rosenberg.
- » 12,30: Mer dugnad. Sendt første gang kl. 12,00.
- » 12,35: Fiskerimelding — ved Kristen Gunnufsen.
- » 13,15: Foredrag: Johs. B. Knobel: Rid(d)e(r), Rid(d)e(r), ranke.
- » 13,20: Solistkonsert: Brødrene Arentsen. Gitar og

- trekkspill. — Vodkalist: Odd Arstad.
- » 14—16: Stopp (for skiftenøkkel i wira).
- » 16,00: Julesanger — Barnekoret. Leder Eva Rhode.
- » 17—18: Foreldrenes 5 minutter, frikvarter for jenter og gutter.
- » 18,00: Nå kommer Barnetimen. Onkel Lauritz (Andersen). Tante Monnie (Stray), Malerklubben — Fjermedal, Skrangleorkester — Einar Birkeland. Eventyr — T. A. Kvanvig.
- » 19,20: Bladkomikk ved Jørgen Aas.

- » 19,30: Engly Jensens ensemble. Dans(k)emusikk.
- » 20,00: Rundtomforbikring. Konferansier: Okas.
- » 21,00: Klarinettkonsert: Trygve Nordhagen. Elektrisk klarinett.
- » 21,30: Laurdagsflåseri. Asle Heiseldal.
- » 22,30: Juleball på Museumstomta. Ø. Rostad spiller Solo Wox.

Som våre lesere vil se, er det et mødig program, og med de gode krefter man har sikret seg, skulle susen være en kurant affære. Vi ber alle våre lesere lytte til programmet.

Det forlyder at Hunsfos Fabrikker vil stoppe fabrikkasjonen den dagen, så alle kan få anledning til å lytte.

RESPEKTLØST INTERVJU

Vi møter ing. Skjenneberg på tomten og ber om et intervju.

«Har ikke tid,» sier han og ser nervøst på klokken.

«Hvor gammel er De egentlig, ing. Skjenneberg?» spør vi høflig.

«Jeg må dessverre gå nå,» svarer han fort.

«Men kan De ikke iallfall si hvilket nummer De bruker i sko, Skjenneberg, så vi får litt stoff å skrive om?»

«Det er en hemmelighet,» svarer Skjenneberg, «og nå må jeg nok gå.»

Det er ikke lett å være journalist i sånne tilfeller. Vi forsøker en siste utvei, og spør:

«Kunne vi få prøve Deres kunnskaper i regning, Skjenneberg, eller kanskje De ikke føler Dem sikker i regnekunsten lenger?»

Skjenneberg blåser foraktelig: «Kom igjen De, jeg skal nok greie det småtteriet Hunsfosposten skriver av regnestykker!»

«All right,» sier vi, «da tar vi en liten oppgave i hoderegning, og for å få et utgangspunkt kan De jo begynne med å tenke på Deres skonommer, og først multiplisere det med to.»

«Det er vel ingen sak vel!» sier Skjenneberg.

«Til dette kan De legge fem,» sier vi.

«Ferdig,» sier Skjenneberg stolt.

«Det tallet De nå har, skal multipliseres med femti,» sier vi.

«Det var verre,» sier Skjenneberg, «men la meg se — jo, det er greit.»

«Nå har De et firesifret tall,» fortsetter vi, «og fra dette skal De trekke fra Deres fødselsår, altså nittenhundre og — et eller annet. For De er vel ikke født i attenhundre — og noe?»

«Det er ikke så mye om å gjøre,» sier Skjenneberg og rødmer. «Men hva skal jeg gjøre med det tallet jeg har fått nå da?»

«Til det tallet skal De legge 1702,» sier vi, «og så skal vi få resultatet, takk.»

«Det blir 4251! Det var vel ingen sak!» sier Skjenneberg fornøyd.

«Tusen takk,» sier vi, «det tallet sier oss at De bruker nr. 42 i sko, og at De er 51 år gammel!»

«Hva for noe,» sier Skjenneberg, «hvordan vet De dette? Nei, så sandelig: 4251 — nr. 42 og 51 år — nei dette er frekt!»

Skjenneberg forsvinner i retning av verkstedet, og vi har fått de opplysningene vi ønsket.

Vi sender idéen videre til Hunsfospostens lesere, men anbefaler dem ikke å bruke regnestykket på damer som vil bevare sin alder og sitt skonommer i hemmelighet.

Nyttårsaften på sykehus i fremmed land

Historien er enkel, men rommer ikke så rent lite. Her er den, slik som den er opplevd av en av våre sjømannsprester.

Det hendte nyttårsaften. På et hospital tre norske mil utenfor Liverpool var en førstereisgutt lagt inn. Gammel var han ikke — bare femten år. Lenge hadde han heller ikke vært ombord, bare tre dager. Han kom hjemmefra like før jul. Mønstrer på og skulle til sjøs. Men det gikk ikke som han hadde tenkt. Der lå han i sin seng mellom fremmede. Han kunne si yes og no, det var alt.

Så kjørte jeg opp, en måtte da få si godt nytt år til hverandre som skikk og bruk er. Blid var han. Tror aldri jeg har sett noe så blidt og smilende. Det var tydelig å merke at han sto høyt i kurs både blant søstre og pasienter. Vi snakket sammen en stund. «Har du noe å lese i?» spurte jeg. Jo da, det hadde han. Han dro fram en bok fra skuffen ved sengen. — Denne boken kan jeg fra perm til perm, sa han, idet han ga meg den. Dette hørtes lovende ut. Jeg var mer forberedt på å finne en spennende roman enn det jeg nå fant. Jeg slo opp tittelbladet. Jeg måtte nesten gni meg i øynene og lese to ganger. Boken var Pontoppidans: «Sandhed til Gudfryktighed». Denne boken bladde jeg selv igjennom en gang i studietiden og syntes nok den gang den kunne være temmelig tung kost for unge mennesker. Men her lå en ung norsk sjøgutt og kunne fortelle meg at han kjente den ut og inn. Det så så visst ikke ut til at han hadde tatt noen som helst skade på sin sjel ved denne gedigne lærebok i kristendom.

— Husker du hva Pontoppidan sier om bønnen? spurte jeg. Jeg kunne simpelthen ikke motstå fristelsen til å prøve hans kunnskap. «Å ja da,» så kom det

Ennå er det ikke for sent for vi har godt utvalg i
bøker, fyllepenner, fotoapparater, toalettvesker og -sett
parfymmer, kosmetikk gavepakning.
Og så har vi en mengde
leketøy.

**VENNESLA
BOKHANDEL**

Telefon 6811

Julepresanger for liten og stor

Godt utvalg. Lave priser.

VENNESLA SAMVIRKELAG
Telefon 6725

ELEKTRISKE JULETREBELYSNINGER

10, 16 og 22 lys. Pris pr. sett kr. 37, 48,95 og 69,50.

NYTT! - Glorie og stjerner for juletrebelysning

Pr. sett kr. 4,75 og kr. 7,00.

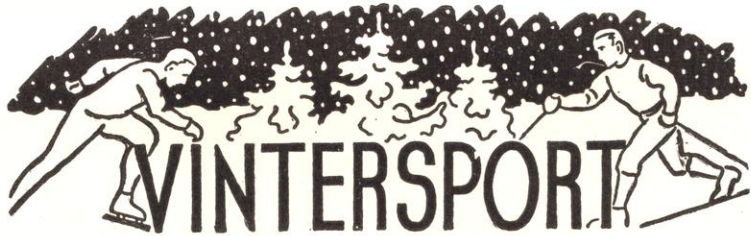
Kulørte dekorasjonsbelysninger, 16 lys. Kr. 48,95.

EIVIND EIVINDSON

Telef. 6802

ELEKTRISK FORRETNING

Vennesla

Ski - staver - bindinger - skøyter - soveposer - turprimus - kokesett - rygg- og sviptursekker - kompasser - kartmapper rattkjelker - sparkstøtting - kniver - økser - treningsdrakter klubbgensere - trehjulssykler - dukkevogn m. m.

Kom inn og se

ARTHUR ØYVERTSEN
SYKKELVERKSTED TELEFON 6758 VENNESLA.

stille: «Å be er å tale enfoldig med Gud i sitt hjerte —.» Han kunne til og med finne fram hvor det sto også.

Best av alt var at han ville praktisere Pontoppidan til sjøs også. Dette var noe til gutt.

Mange skriker høyt mot opplæring i kristendom i hjem og

ANNONSEINNTTEKTENE
går til Hunnsfos-Bedrifts-
idrettslag.

skole. Det kan hende de hadde fått noe å tenke på om noen av dem var blitt med ved sykesengen denne nyttårsaften.

Avslutningsfest

(Forts. fra side 9.)

sanger, og pratet og hadde det riktig småkoselig ved bordene. Utpå kvelden ble det servert kaffe og kaker, og her hadde også elevene fått vise sine kunster. Under kaffen ble der sunget en sang til ære og pris for denne deilige drikk.

Etter kaffen holdt overingeniør Knobel en tale, hvori han takket fru Helle for hennes innsats, og han håpet hun ville komme igjen til våren, så flere gifte og vordende fruer kunne få glede av å gå på kurset, og lære noe nytt.

Fru Helle sa så til slutt noen avskjedsord til sine elever, og den hyggelige festen ble avsluttet med å synge «Gud signe vårt dyre fedreland».

Ref.

Svar på spørsmålene side 14.

1. 22 stkr. — 18 for papir + 4 filttørkere.
2. 190 m³.
3. 8 stkr. gjenvinningsapparater — 4 stkr. Sveen-Pedersen (P.M. I—II—III—IV), 2 stkr. Adka (P.M. I—II), 1 stk. Wacofilter (P.M.V), 1 stk. Savalla (P.M.V).
4. 3 limkvaliteter — Delthirnalim, Bewoidlim og Gilletlim.
5. 125 trappetrin.
6. 25 personer.
7. Det var 9 busser i trafikk, og ved reisen begynnelsen fantes det ingen andre busser bak.

BARN AV TIDEN

Familien innvier sin nye bil — mindre modell — med husets frue ved siden av eieren og sjåføren på forsetet, og ungene stuet sammen i baksetet. Naturligvis kjøres det fort og flott. Plutselig passerer man en forræderisk hump i veidekket. Da ungene i baksetet langt om lenge har funnet igjen sine respektive armer og ben, kommer det spent fra 7-årige Per:

— Far, var det lydgrensen?

Ektemannen er det tålmodigste av alle husdyr. S. Ramon y Cajal.

KJØP NYTTIGE JULEGAVER

Vi har godt utvalg i VERKTØY - KJØKKENUTSTYR
RAMMER og SPEIL - VOKSDUK og PLASTIKDUKER
samt artikler til julebaksten.

Til jul

OKSE - KALV - FÅR - og SVINEKJØTT
Pålegg - Persesylte - Kalvesuss - Fårelår og Leverpostei.

OLAV A. SKISLAND

SLAKTERFORRETNING

Telefon 6718. - Ring og vi bringer varene.

BILSENTRALEN

DROSJEVAKT — TURBUSS

Vakt hele døgnet. Telefon 6777

TIL JUL

Det vil lønne seg å avlegge oss et besøk før jul.
Vi har julegaver for store og små. — Alt i
GUMMIFOTTØY — BARNE-, HERRE- og DAMESK
STRAGULA-TEPPER - LØPERE i metervis. —
Alt i KOLONIAL og FRUKT

MOSEIDMOEN SAMVIRKELAG

Vi bringer. Telefon 6780.

Herre- og barnesko - Manufaktur

ALT I KOLONIAL

God jul ønskes alle våre forretningsforbindelser.

VENNESLA LANDHANDEL

Telefon 6740

En fiks, rimelig kjole
til jul

finner De hos oss.

Min

Herrefrisørsalong

anbefales.

Hårklipp - hårvask - massasje
barbering og føhnbølging.

Central Herrefrisørsalong

Inneh. Odd Fredriksen

Telefon 6802